

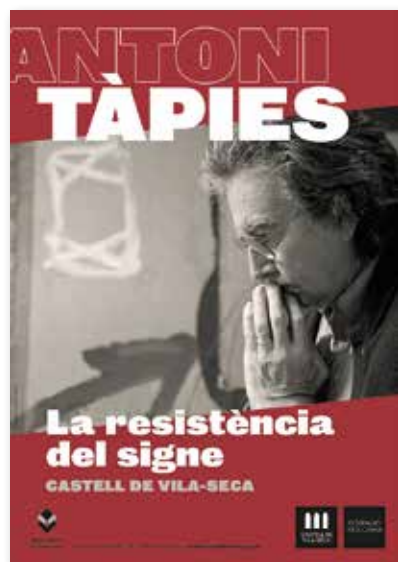
Àlex Susanna

Tàpies al Castell de Vila-seca

Castell de Vila-seca, edifici restaurat i convertit en centre d'art contemporani · Inauguració de l'exposició *ANTONI TÀPIES: LA RESISTÈNCIA DEL SIGNE*, de la Fundació Vila Casas · Gravats d'Antoni Tàpies a les golfes del castell.

Obres de l'exposició d'Antoni Tàpies a la sala dels vitralls del castell de Vila-seca. Fotografies (CiP) fetes el dia 11 de març de 2020 durant la inauguració de l'exposició.

Dos dies abans que es decretés el confinament es va inaugurar al Castell de Vila-seca una gran exposició de gravats de Tàpies que es podrà veure fins al 31 de gener del 2021 gràcies al conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de Vila-seca i la Fundació Vila Casas: 62 gravats fets entre 1989-1993 al taller de Joan Roma, exactament els que duen el "Bon à tirer" (BAT) del propi artista, és a dir, la prova definitiva a partir de la qual s'executarà la impressió del tiratge convingut i especificat en cada gravat per Tàpies mateix.

L'exposició és impactant i crec que funciona com una excel·lent porta d'entrada al seu món, tot i tractar-se d'un gènere infravalorat i considerat per molts com a menor. Diguem que en el seu cas

l'aventura del gravat discorre no sols paral·lela a la pictòrica sinó que li permet plasmar sense traves ni limitacions el seu pensament plàstic -un dels més originals i fondos del segle XX-, subvertir

el gènere portant al límit tècniques i dimensions, i, finalment, esvair tant com li va ser possible les fronteres entre la pintura i el gravat: en alguns casos fins costa distingir-los (com passa amb els espectaculars gravats "Ossos i vernís" o "Petjades i creus", de 2 metres x 2 metres!).

Un cop abandonada la literatura plàstica de l'època del Dau al Set, Tàpies es proposa comprendre i explorar a fons la matèria, i, per fer-ho, es val de qualsevol tipus de material: palla, cartró, paper, arròs, cordills, sorra, pols, espart, fils, fusta, filferro, clova d'ou, fang, draps i roba diversa. N'explora la superfície, els intersticis, els trossos i la pols, totes

les formes amb què se'ns manifesten o presenten la matèria i els materials. Esdevé així un pintor informalista, abstracte i matèric, però es proposa dotar de sentit i fondària aquest nou art, en molts casos tremendament epidèrmic i decoratiu, i és justament un tal afany el que li permet transcendir aquestes etiquetes i superar uns opòsits que durant molts anys van semblar irreconciliables: Tàpies és un informalista formalista, un abstracte realista i un matèric espiritual. Estudia la matèria i troba l'esperit, com crec que va dir Theillard de Chardin.

Per això deia que aquests gravats -ja sigui de manera solitària i aïllada, o bé formant Suites com "La llum" o

"Montseny"- funcionen d'allò més bé com a porta d'entrada a la seva obra: hi va assolir una semblant qualitat de textures, gestualitat, signes, grafies o ritmes cal·ligràfics, tot allò de què es valia per desplegar el seu peculiar vocabulari, sintaxi i iconografia, cada cop més codificats, sí, però sempre oberts des d'un punt de vista interpretatiu. Com si anés a la percaça d'uns sentits escàpols de tan impenetrables, o pregons, o transcendentals. Aquesta és la gran paradoxa de Tàpies: ser el pintor més matèric de tots no li va impedir convertir-se alhora en un dels més transcendentals. Ara teniu l'oportunitat de comprovar-ho al Castell de Vila-seca. ■